

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Me?unarodni, interdisciplinarni, dvojezi?ni, online ?asopis

Raje je raja

Dario Džamonja

Jim Timony, moj socijalni radnik, otišao je u Nebrasku da doktorira, tako da sljede?e nedelje ne moram da idem na svoju obaveznu seansu pokajanja i tru?anja takvih laži koje ni pas s maslom ne bi polizao: «Jeste li ikad udarili nekoga?» , «Ko? Ja? Šta vam pada na pamet.» «Je li vas otac tukao kad ste bili mali?» «Tukao me k'o vola u kupusu.» (To je opravdanje koje uvijek pali, pa da sam zaklao dvoje ljudi u po bijela dana i na po ulice, potapšali bi me po ramenu s razumijevanjem i pustili ku?i, na posao, da ?istim hale, okre?em hamburgere, perem su?e, pakujem jebene košulje – što se svodi na isto – to jest, da radim i pla?am porez. Ali, pod uslovom da sam Amerikanac, ovako...) Završeno je i boži?no ludilo, pa u fabrici, gdje radim, više nema posla za sezonske radnike, tako da sam «na ?ekanju». Imao sam tonu prekovremenih sati prošlog mjeseca, plus sam primio i boži?ni ?ek u iznosu sedmi?ne plate, tako da se može durati neko vrijeme. Sino? me zvao moj jaran Mujo, s Floride. P'jan je i svega mu je do guše: «Danas, u samoposluži, utovaram kese nekom šupku u gepek, kad vidim da je registracija iz Wisconsinu. Kažem mu da imam jarana, Dacu, u Wisconsinu, a on me gleda k'o da sam sme?e i kaže: de, momak, nemam ja cijeli dan vremena. ?uj, ba, njega 'momak' – mogao bih mu otac biti. Ne mogu više, Daco – sve mi se zguturilo.» «Radiš li sad za vikend?» «Mogao bih, al' ne?u.» «Naleti?u ti na pi?e ovih dana.» «Zajebavaš?» «Nisam odavno nikoga razvalio na remiju...» Vansezonska, povratna karta na Greyhound autobusu je samo pedeset i šest dolara, a put do Tampe traje dva dana. Kako ve? imam iskustva sa fašistoidnim šoferima, koji brane svaki alkohol, u litarsku Coca-Colu sipam viski i idem da vidim prijatelja, koji me je ispratio iz Sarajeva, prije skoro pet godina i to je bilo naše zadnje vi?enje.

Sjedim u Coral Baru u Tampi, na Floridi i svi me gledaju kao ludaka, jer su mi na nogama ?izme, samtane pantalone, košulja i teška vindjaka («kana?anka») preba?eni preko naslona stolice, a napolju je preko trideset stepeni. Mujo je rekao da ?e do?i po mene za pola sata, ali, evo, ja ve? pijem tre?e pivo, a njega nema, pa mi ljubazna šankerica opet daje telefon... Dubravka, Mujina žena, kaže mi da je on krenuo prije pola sata i da je, vjerovatno, kreten, zalutao... Na drugom kraju šanka je neki stari, olinjali pijanac i ja znam (pošto sam magnet za budale) da ?e mi se kadli-tadli obratiti... «Gadi mi se ve?i dio ?ovje?anstva; pojebao sam oko 2500 žena, kladio se na 12500 konjskih trka, popio jezero Michigan alkohola, objavio dvanaest knjiga...A, šta si ti, mala pizdo, uradio od svog života.» Šankerica kaže: «Hej, Charles, sada je dosta...», ali je ja prekidam: «Sve je O.K. Daj ?ovjeku pi?e (whisky s vodom) na moj ra?un», jer na tom neobrijanom licu, punom dubokih bora, koje samo bol može izrovati, ne?ešljanoj, sijedoj kosi, bistrim, plavim o?ima poznajem nešto – Vratnik, Bistrik, Marindvor, Korzo i Istru, bife San, Šetalište, Plavi podrum i Hamam-bar, Gradinu i Marinkovu baru – jednom rije?ju: raju. «Živio, šupak», kažem mu, «propustio sam 2500 žena, pojebao sam 12500 konja, ukrao sam na stotine knjiga, imam dvoje

djece – eto, to sam uradio od svog života.» U njegovim o?ima zaikri smijeh: «Sandy, daj malo pizdi pi?e na mene.» «Hvala, stara pizdo.» «Znaš...», on po?e, ali ja ga prekidoh: «Ne znam, ali me nemoj gnjaviti, ako boga znaš.» (Ve? sam se zabrinuo što Mujo, kreten, ne dolazi – ne zbog toga što mu se nešto moglo desiti – nego što mi se, onda, valja uvaliti lovnu za taksi do njegove ku?e.) U to, ulazi i Mujo: isti kao i uvijek, samo pocrnio, kao da je proveo dvije smijene na ljetovanju u Ulcinju. «Pa, gdje si, ustašice! Nisi ni po sata u gradu, a ve? znaš najve?e pijance.» Grlimo se i ljubimo, balimo se i pla?emo, a malobrojna ameri?ka publika u baru je zbunjena kakofonijom bosanskih: «Pa, pi?ka ti materina...Eeeh, jebo te otac...Kurvo stara...Pederu jedan...Majmune blesavi...Idiote kretenski...Budalo stara...Pa, jebem ti majku...» – svih naših, toplih izraza milošte i ljubavi. Nakon što smo othuknuli, rekoh: «Sandy, daj nam pi?e – šta ?eš ti, Mujo? – i Charlesu, tako?e» Mujo kaže: «Ma, nemoj, Dubravka ?e se brinuti...» «Ne brini, zvao sam je ve?...Sandy, would you be so kind to give me a telephone once more?» Mujo zove ženu i kaže da ?emo samo popiti pi?e i da dolazimo ku?i; ?ujem Dubravkin glas, pun radosti: «U redu, ali mi samo nemoj re?i da ?eš s Dacom ostati još malo, jer s njim se ne može ostati još malo». Charles ho?e, pošto-poto, da završi misao koja mu se, još prije pola sata za?ela u glavi: «Znaš...» «Jah, de reci!» «Znaš, de?ko, ti bi se trebao baviti pisanjem.» «Hvala ti, Charles. Razmisli?u to tome.»

Poslije petog pi?a, Mujo i ja izlazimo iz kafane, a ja ga pitam: «Kako, sre?e ti, takav kreten, na?e onakvu ženu kao Dubravku?» Mujo me pogleda s potpunim nerazumijevanjem: «Dubravka nije moja žena – ona mi je raja.»

Objavljeno uz dozvolu obitelji Darija Džamonje – © 2010 Dario Džamonja

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.